

Resums

M. Teresa Espinal

Lexicalització d'estructures amb verbs lleugers i la semàntica dels noms

Aquest estudi se centra en dos patrons idiomàtics que es troben en les llengües romàniques i en la semàntica dels noms. Es mostra que les expressions lexicalitzades, a més de mostrar estructures argumentals distintes, es formen a la sintaxi per mitjà de diverses operacions de Merge. S'argumenta que existeix un patró de lexicalització que reflecteix confluència semàntica (Talmy 1985, 2000) entre causa i grau i que, en termes sintàctics, és el resultat de diverses operacions de Merge (Chomsky 1995) entre l'objecte nominal d'una estructura argumental monàdica, un quantificador indefinit i una frase adjunta. L'estudi d'aquest patró de lexicalització té interès en relació amb la semàntica dels noms escarits, especialment dels noms escarits comptables singulars en posició d'objecte; es demostra que aquests noms s'interpreten com a propietats i que, per aquest motiu, admeten quantificació sobre graus. Un segon patró de lexicalització parteix d'una estructura argumental complexa i legítima una lectura individual o de tipus per al SD objecte.

Paraules clau: sintaxi, semàntica, expressions idiomàtiques, patrons de lexicalització, noms sense determinant.

Donka F. Farkas & Henriëtte de Swart

Incorporació, pluralitat i la incorporació dels plurals: un enfocament dinàmic

En aquest article s'estudien les propietats semàntiques dels nominals incorporats que apareixen a la sintaxi oracional. Aquests nominals mostren un grup complex de propietats semàntiques, des de l'estructura argumental, l'abast i el nombre, a la transparència discursiva. Desenvolupem una anàlisi de la incorporació en el marc de la Teoria de la Representació del Discurs, una teoria dinàmica que permet de connectar la semàntica oracional amb la semàntica discursiva. Ens centrem en dades de l'hongarès, llengua en què els nominals incorporats poden ser morfològicament singulars o plurals. Ens proposem de donar compte de dos tipus de contrastos: (i) aquells que es troben quan es comparen els nominals incorporats d'una banda i els no incorporats (arguments complets en posició germana) de l'altra, i (ii) aquells que es troben quan es comparen els nominals incorporats que són morfològicament singulars i els nominals incorporats que són morfològicament plurals. Una versió més elaborada d'aquesta anàlisi es pot trobar a Farkas i de Swart (2003).

Paraules clau: semàntica, nominals, incorporació, abast, plurals, discurs.

Manuel Leonetti

Especificitat i marcatge diferencial d'objecte en espanyol

L'ús de la preposició *a* amb objectes directes en espanyol constitueix un cas ben conegut del fenomen més general del Marcatge Diferencial d'Objecte (MDO). A les gramàtiques de l'espanyol la inserció de *a* normalment es presenta com un fet que depèn de dos factors: l'animacitat i la referencialitat / especificitat. La correlació entre el marcadore d'objecte i l'especificitat no és sistemàtica, fonamentalment perquè l'animacitat (i no pas l'especificitat) és l'inductor dominant del MDO en espanyol; però també hi ha una sèrie de fets que indiquen que la presència de *a* tendeix a associar-se amb lectures específiques. Per tal de donar compte d'aquests fets sense postular cap tret [+específic] al significat lingüístic de *a*, intento mostrar que aquesta preposició contribueix a la interpretació d'enunciats com un marcadore de tòpic intern. Tot sembla indicar que aquesta és la forma més simple de derivar els «efectes d'especificitat» i d'explicar les similituds interlingüístiques entre el MDO i altres fenòmens gramaticals (com la topicalització, el doblament de clífic o la reordenació)

Paraules clau: especificitat, animacitat, topicalitat, marcatge d'objecte, inferència.

Louise McNally

Els plurals sense determinant en espanyol s'interpreten com a propietats

L'objectiu d'aquest article és defensar la hipòtesi que els sintagmes nominals sense determinant en castellà denoten propietats d'individus. Primer, presento la seva incompatibilitat amb predicats de tipus (p.e. *extinguirse*) i argumento que aquests sintagmes nominals plurals no denoten tipus. A continuació, indico les diferències entre el comportament quantificacional d'aquests sintagmes nominals i el dels indefinits: els primers tenen obligatòriament abast curt i no poden restringir un operador quantificacional, mentre els segons mostren aquestes propietats. La conclusió és que els dos tipus de sintagmes tenen tipus de denotacions diferents. Proposo una anàlisi semàntica que permet que qualsevol predicat verbal combini amb un sintagma nominal que denota una propietat i demostro la manera en què aquesta anàlisi explica certes dades d'anàfora discursiva. L'article acaba amb una discussió dels avantatges de l'anàlisi sobre les alternatives que intenten assignar el mateix tipus semàntic a tots els sintagmes nominals indefinits, a més d'oferir alguns comentaris generals sobre les implicacions teòriques de la proposta.

Paraules clau: semàntica, propietats, nominals sense determinant, incorporació.

Almerindo E. Ojeda

Entitats funcionals. Noms fraccionaris i pressuposició d'unicitat

Així com s'esdevé en moltes altres llengües, l'espanyol pot especificar noms fraccionaris amb articles definits (cf. *la mitad*). Aquest fet sembla que viola la pressuposició d'unicitat que s'assigna normalment a l'article definit, atès que no pot existir cap fracció sense una altra (les meitats, en concret, van en parelles). Aquesta violació, però, només és aparent, almenys si assumim que aquests noms fraccionaris denoten operacions de fraccionament (en comptes dels resultats d'aquestes operacions) i ocorren en construccions partitives (i no pas atributives). Aquestes pro-

postes es poden justificar independentment i es poden estendre a les construccions amb noms numerals que no han sobreviscut en espanyol contemporani.

Paraules clau: article definit, pressuposició d'unicitat, noms fraccionaris, noms numerals, construcció partitiva, construcció atributiva, tipus lògics, tipus mixtos, classes lògiques, classes mixtes, dominis distribuïts, romàniques, espanyol, català, italià, francès, llatí, grec, alemany, bretó, anglès.

Maribel Romero

Sintagmes Nominals intensionals amb *know* i *be*

Seguint Romero (2003), aquest treball desenvolupa una anàlisi unificada de dos tipus de Sintagmes Nominals: els sintagmes nominals de preguntes velades amb *know* i els subjectes nominals d'oracions especificatives amb *be*. S'argumenta que tant el *know* epistèmic com el *be* especificatiu són verbs intensionals que necessiten un argument semàntic intensional. També s'argumenta que aquest argument semàntic té, en tots dos casos, naturalesa proposicional. Per donar suport a aquestes conclusions es presenten dades interlingüístiques referents a la pronominalització, la coordinació i els anomenats efectes de «matching» en oracions relatives lliures.

Paraules clau: preguntes velades, oracions copulatives especificatives, intensionalitat, connectivitat, pronominalització, gènere, coordinació, efectes de «matching».
